

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hímelyítő folyóirat

Felelős szerk.: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza-Nőegylet
Megjelenik 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 28000 K, többes küldésnél 25000 K

Örvendezés és engedelmesség.

A 119. zsoltár a leghosszabb zsoltár — Isten törvényéről, Isten igéjéről szól. Mennyi mondanivalója van erről a zsoltárirónak! Mily gazdagnak, mily becsesnek tartja Isten bizonságtételeit! A 24. versben azt mondja, hogy ezek neki gyönyörűsége és tanácsadói. S mindenkinek, aki igazán lelki haszonnal akarja olvasni Isten igéjét, ezt a két tulajdonságot kell benne megtalálni. Semmit sem ér az igének olyan olvasása, melyet hideg szívvvel, megszokásból, parancs-szóra, törvényszerűen végzünk. Isten igéjének olvasása gyönyörűséget kell, hogy szerezzen számunkra. Ha lelkünk vágyódik az ige után, ha reggel, mikor felébredünk, első gondolatunk az, hogy minél hamarabb kezünkbe vehessük a bibliánkat, ha napközben egy-egy szabad öt percet az ige olvasásával töltünk be, s ha érezzük, hogy a legtisz-tább öröm, a legmegasabb élvezet, ha az Úr lábainál ülve, figyelhe-tünk az ő beszédére, akkor lesz bibliaolvasásunkon igazi áldás, akkor tudja a lelkünket fölemelni, békességgel, szent örömmel megtölteni.

De a biblia nem csak gyönyörűség forrása kell hogy legyen szá-munkra, hanem tanácsadónk is. Nemcsak örvendezésnek kell eltölteni a lelkünket, hanem engedelmességnek is. A biblia nem csak érzel-meinkre akar hatni, hanem lelkiismeretünkre is. S igazán örvendezni holnap is csak úgy tudsz a bibliádban, ha ma megfogadod tanácsait, útmutatásait, elfogadod dorgálását, feddését, ha mindenben vezetetni engeded magadat általa, ha életed zsinórmértékéül állítod föl. Sokan azért vesztették el kedvöket a bibliaolvasástól, azért lett az előttük unalmassá, fárasztóvá, azért érzik úgy, hogy csalódtak benne, mert nem engedelmeskedtek neki. Talán elfogadták egy-egy szép ígétét, s mikor nem vált valóra az életükben, akkor elkedvetlenedtek. Nem gondolták meg, hogy minden ígétet feltételhez van kötve, s a felté-telt be kell tölteni. A biblia törvénykönyv is, mert megtaláljuk benne Isten törvényeit, amely szerint élnünk kell. De életnek könyve is, mert életet közöl, új életet a benne lakozó Szent-Lélek által, olyan életet, amely nem csak kívánatos, hanem lehetségessé is teszi számunkra, hogy Isten törvényei szerint éljünk. Krisztushoz vezet a biblia, az Ő vele való egyesülés útját mutatja meg nekünk, s csak ha Ő vele igazán egyesültünk, akkor tanulunk meg mindig jobban örvendezni és mindig jobban engedelmeskedni. A benne föltalált öröm engedelmességre kész-tet, s az engedelmesség újabb örömhöz vezet. Ne akarjuk ezt a kettőt soha se elválasztani egymástól, ne akarjunk örvendezni enge-delmesség nélkül, s ne akarjunk engedelmeskedni kénytelenségből, hanem örömmel.

Vargha Gyuláné.

Bizonyoságtétel.

Az Uj-Hebridák szigetének Malakula községében Barabontabunk nevű törzsfő a következő találó képpel világította meg Isten Igéjét: „Amikor apáink útjain jártunk, olyanok voltunk, mint az a szomjuhozó, aki egy piszkos csapásban vizet lát és meg akarja inni, de egy idegen jön és azt mondja neki: „Ne igyál ebből a rossz vízből, mert ez mérges. Jer, én mutatok jobbat tenéked!“ És elvezette őt az élő vizek forrásához, a Bibliához. Igen, ez nem emberi szó, ez Isten szava. Erő van benne és örök életet ad; értsétek meg ezt és tartások ehhez magatokat.“

Ki az erősebb?

Egy Afrikából visszajött misszionárius mondta el a következő történetet: Az állomásomon sokáig tartó szárazság volt. A talaj kiszáradt, egy csepp eső sem üdítette fel már régóta a szegény földet. Ekkor a bálványpap kihirdette a pogányoknak, hogy a bálvány kinyilatkozta neki, hogy ameddig a missziói ház ott áll, addig nem lesz eső. A missziói házat le kell tehát rombolni. — Ilyen rettenetes kilátások közt, összegyűlt a kis keresztyén csapat a missziói házba és nagy buzgósággal imádkozott Istenhez. Éjfélkor feküdtek le, és amikor reggel felébredtek az ég borús volt, majd nemsokára kitört a zivatar és első villáma a bálványházba csapott. Azután csendes eső jött és a szomjuhozó föld újraéledt. Ez után a csudálatos eset után azt mondták a pogányok a keresztyéneknek: „A ti Istenetek erősebb, mint a miénk.“ Mint mikor Illés idejében minden nép arca borulva kiáltotta: „Az Úr az Isten, az Úr az Isten.“

Mi lesz a tojásból?

Egy délafrikai basuto törzsfő a következőket mondta, amikor a misszionáriusok az ő törzséhez mentek: „Amit ti Istenről hirdettek, az jónak látszik, de olyan, mint a tojás, meg akarom látni, hogy mi lesz belőle.“ Várt, megfigyelte a misszionáriusokat és végül maga is elment a misszionáriusokhoz, mert látta, hogy a tanítások jó eredménnyel jártak és meggyőződött arról is, hogy ezek a férfiak nemcsak Istenről, hanem Istentől is hoztak üzenetet.

Élő bizonyosság.

Dr. Lueling indiai misszionárius a „fejlevágó“ dajakokhoz ment, akik közül az állott a legnagyobb tiszteletben, aki legtöbb idegent ölt meg. Amikor egy idő múlva visszament Singaporéba, megkérte a törzsfőt, hogy küldjön hozzájuk egy misszionáriust. Dr. Lueling így felelt: „Én nem látom azt, hogy misszionáriust szeretnétek, hisz nem követtétek az én szavaimat. Keresztyén lettél te, vagy a néped?“ — A törzsfő válaszolt: „Uram, mi hallottuk a beszédedet és minthogy okos emberek vagyunk, megfigyeltük az életedet és láttuk, hogy az egyezik a szavaiddal! Ezért akarunk mi mindnyájan keresztyének lenni. Kivánatosá tettet számunkra és most meg akarod vonni a táplálékot és egyedül hagysz minket? Nem akarsz nekünk misszionáriust küldeni?“

Vajjon lehet „látni“ a te hitedet?“

Nagy örömünkre szolgált a kínai misszionárius házaspár levelére érkezett visszhang.

Eddig 2,847.287 korona érkezett, amiből már 135 márkát rendeltetési helyére juttattunk. Az Úr bizonyára nagyon megáldja az imádkozó szeretettel összegyűlt adományokat.

Spener Fülöp.

A német Elzász Rappoltsweiler nevű városkájában született 1635. jan. 13-án. Atyja levéltáros volt a grófi udvarnál. Lelki fejlődésére nagy hatással volt: keresztyánya, egy komoly, hívő grófnő, különösen, mikor ez kezét kezébe fogva keresztfiáért imádkozott s így halt meg; azután pedig Arnd János könyve, úgy hogy egyenest az ő tanítványának nevezi magát. Istennel való beszélgetéseit ifjúkori Valloásaiban örökíti meg, verseket ír az üdvözültek örömről s vasárnaponként, amelyeknek megszentelésére mindig nagyon vigyázott, barátaival biblia-óraszerű összejöveteleket tart. Rendkívül tanulékony; háromnegyed évi tanulás után képes volt ótestamentomi előadásait zsidó nyelven tartani. Később észreveszi, hogy a sok tudás kedvezőtlenül hat belső emberére. Kezdetől fogva lelkésznek készül s pályaválasztását Gal. 1. 15—16-tal jellemzi. 1663-ban Strassburgban vállal igehirdetői állást.

A kort, amelyben él, az özönvíz előttihez hasonlítja. Nagy szomorúsággal tölti el az egyház romlott állapotát. Mindjobban úgy látja, hogy Luther műve félbe lett szakítva, reformációra lenne szükség, de ő magát nem a reformációra, de még egy gyülekezet gondozására is alkalmatlannak tartja. Sok alázatos önbizalmatlanság mellett vállalja 1666-ban, első s már is nagy lelkészi állását Frankfurtban. 1670 nyarán lelkészársai jóváhagyásával vasárnap délutáni összejöveteleket kezd lakásán. Imádság mellett beszéltek a délelőtti igehirdetésről, olvastak egy áhitatos könyvből, 1675-től kezdve pedig már csak a Bibliából. „Collegia pietatis” névvel mind többek figyelmét keltik fel e kegyes összejövetelek. Lelki eb-

redés indul meg mindenfelé, melyet növel Arnd könyvének kiadása. „Kegyes óhajok” címmel ez elé terjedelmesebb előszót ír Spener s kifejti, hogy mire volna szükség az egyház megújulása érdekében. Az Igét kell bőven megszólaltatni mindenben. A keresztyénség nem az ismeretben, hanem a cselekedetben van s az egytetemes papság nemcsak jogokat, még előbb kötelességeket jelent. A könyvnek rendkívüli hatása lett. Nemcsak mellette, hanem ellene is sokan megmozdultak. De Speneret gúny és rágalom, tettlegességig menő fenyegetések nem akadályozhatják meg, hogy kisebb lelki közösségek alakulása útján tovább imádkozzék a nagy egyház megújulásáért. 1685-ben Drezdába kerül udvari lelkésznek. Itt sok fájdalmat él át. A fejedelem, aki eleinte nagyon becsülte, elhidegül tőle, mikor iszákossága miatt intette. Közben Lipcsében kitör a Spener-isták: „pietisták” elleni harc s bár Spener szavára az üldözést a fejedelem beszünteti, 1690-ben Berlinbe megy. Itt 66 prédikációt tart egy sorozatban az újjászületésről, majd a biblia azon helyeiről, melyekkel a hamis üdvbizonyosság érdekében visszaélnék. Szomorúságot most már nem annyira a külső ellenség, mint inkább a mértékét nem tartó követők okoztak. Rendkívül nagy levelezést folytat, fejedelmek és miniszterek mennek tanácsért hozzá, s az ébredés kihát fél-Európára. — Halálos ágyán meghagyta, hogy Róma 8. 10.-ről szóljon a halotti beszéd és hogy fehér koporsóba temessék, mert — ugymond — eleget gyászolt a földön az egyház szomorú állapotáért: A diadalmas egyházba hadd vonuljon a gyász minden jele nélkül. Meghalt 1705. febr. 5-én.

Megtisztított lélek.

Baumgarten.

Tiszta sátor hadd lehessenek,
Hol Te folyton ki-s bejársz,
Fényt, kegyelmet el ne vessek,
Mellyel engemet Te vársz,
Lelked fénye ékesítsen,
Védj, nehogy tán elveszítsem,
Elzárt kered hadd legyenek,
Csak Tenéked nyílvá meg.

Ford. Vargha Gyuláné.

Az égben.

Egy lelkész beszélt el a következőket: Halálos beteg fiatal lányhoz hívtak. Még csak tizennyolc éves volt, de komoly keresztény. Az ágy mellé ültem, s miután néhány szót beszéltem vele, így szóltam hozzá: „Kedves gyermekem, nem soká fog már élni.“ — „Meddig?“ — kérdezte nyugodt, majdnem vidám hangon. „Talan néhány óráig, talán néhány napig, de legfeljebb egy hétig.“ Nagy könnyecseppek gördültek erre végig sápadt arcán. Azt hittem, hogy nagyon megijedt, de összeszedve magát szólt: „Bocsásson meg, Tisztelendő úr, sok vigasztalót és erősítőt hallottam már Tisztelendő úrtól a szószékről, de semmi sem volt nekem olyan kedves és vigasztaló, mint az, amit az előbb mondott. Azt mondta, hogy néhány óra mulva az én Megváltómnál leszek, én pedig azt hittem, hogy még egy vagy két évig kell itt maradnom és szenvednem. Én különben nem hiszek álmokban és látomásokban, de a Megváltó előkészítette a haláloamat. Amikor nemrég egyszer félálomban feküdtem, úgy éreztem, hogy meghalok és egy angyal felvisz az égbe. . . .“

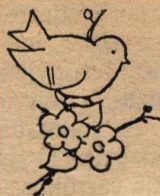
De nagyon csalódtam, mert minden olyan rideg és barátságtalan volt. A falakon nem voltak képek, sem szőnyeg a padlón. Szembe velem egy íróasztal állt és a mögött egy férfi volt, aki kinyitott egy nagy könyvet. Azután felolvasta a bűneim hosszú sorát és el kellett ismernem minden egyesnél, hogy nincs mentesség számomra. Amikor szünet nélkül tovább olvasott, megszólaltam:

„Bizonyosan tévedés van a dologban, ez nem lehet a Mennysorság?“ A férfi leült és akkor láttam, hogy egy másik férfi mögötte felkelt és az asztalhoz lépett. Felemelte a kezét és amikor azon a szögek helyeit megláttam és az arcába néztem, akkor tudtam meg, hogy kicsoda. Átfúrt kezét a bűnlajstromra helyezte és amikor újra felnéztem, nem volt egy vonás sem a papiroson. Azután egy angyal Isten trónjához vezetett, ott minden ragyogott és óh, becsudálatos volt minden. Amikor felébredtem, nagyon szomorú voltam. És most azt mondta nekem Tisztelendő úr, hogy nemsokára ott lehetek az Örökkévalóságban!“

Ez a történet a menny küszöbéről jön és az egész Evangéliumot hirdeti, az Úr Jézus átfúrt, véres kezei a te bűneidet is elfedik, még ma, ha akarod, hogy te is feltámadhass majd vele az örök dicsőségben.

Megmértetett — és . . .

Anglia egyik bankjában egy nagyon szellemes és különös gép van, amit az intézet egyik hivatalnoka fedezett fel. Egy terdén lefutó mérlegről, amelyen 2000 darab aranypéNZ fér el, állandóan egy aranypéNZ egy kis asztallapra esik. Ha megvan a teljes súlya, akkor egy kis ujj lép elő, ami a péNZt a jobbra oldala dobja és onnét a forgalomba kerül. De ha a péNZdarabnak nincs meg a teljes súlya, akkor egy másik ujj lép elő és a péNZt a baloldalra veti, ahol egy kés három darabra vágja. Ezzel azt érik el, hogy a hibás péNZ nem kerülhet közkézre. Tévedés ennél a szerkezetnél ki van zárva. Ha már egy ilyen holt szerkezet az értéktelenebbet ilyen csálhatatlanul félredobja, mennyivel inkább nem kerülheti el az Úr ítéletét az, aki megmértetve Általa, könnyűnek találta magát. Milyen csálhatatlan pontossággal fog az Úr Jézus elválasztani mindenkit. És milyen borzasztó lesz annak, akit, mint használhatatlant elvet az Úr!

Gyermekeinknek!

Ne válogass.

Erzsike és testvérei nagyon válogattak az ételekben. Egy alkalommal, mikor kalarábé volt, s édesanyjuk ebéd közben, pár percre elhagyta a szobát, felhasználták a jó alkalmat és tányérukat bemázolták főzelékkel, hogy azt a látszatot keltsék, mintha megették volna a részüket.

Az édesanya mindjárt átlátta a helyzetet, s kijelentette, hogy mivel nem ették meg délben, ozsonnára kell elfogyasztaniok a főzeléket.

Nagy volt a rémület a gyerekek közt. Csakugyan meg kell enniök?! Ők erre képtelenek!

Az asztalt leszédtek, s amint a leány viszi ki a tálat, a konyha küszöbén megbotlik, kiejti kezéből s az darabokra hullik szét.

Volt nagy öröm. A gyereksereg megéljenezte a kalarábé pusztulását.

Történt, hogy az nap délután meglátogatta őket egy fiatal leány, s beszélt nekik Jancsiról. Jancsi teljesen árva. 80 éves világtalan nagymamáján kívül senkije sincs. Oly szegények, hogy összeszedik a félig rothadt zöldségféléket, amiket a piaci árusok eldobnak, s azt sós vízben megfőzve, megeszik. De ők ezt a nyomorúságos ételmet is hálás szívvel fogyasztják, mert szeretik az Úr Jézust.

A gyerekek nagyon elszégyelték magukat a történet hallatára. Jancsi hálával veszi a félig rothadt főzeléket, s ők pedig a jól elkészített, tápláló ételekben is válogatnak. Ők is szeretik az Úr Jézust, de arra nem is gondoltak, hogy ezzel szomorúságot okoznak Néki.

Bűnüket őszintén megbánva, kérték a Megváltót, segítse meg őket,

hogy hálás szívvel tudjanak megenni minden ételt.

És kérésük meghallgatásra talált.

Roszzabb, mint a krokodilus.

„Apám, veled mehetek?“ — kérdezte egy kis fiú. „Jöhetsz, kis fiam“ — mondta az apa és vállára vetve a fejszét, elindult az erdőbe fát vágni. „Apám, lemehetek a víz partjára játszani?“ — kérdezte a kis fiú. „Igen, de légy óvatos és ne lépj a vízbe, csak a parton játszá!“ A kis fiú vidáman játszott kagylókkal, kavicsokkal és közben dudolgatott. Egyszerre csak kiáltás hallatszott: „Apám, apám, jöjj gyorsan.“ Az apa a parthoz szaladt és rémülten látta, amint kis fia a mély víz felszínén a levegőbe kapkodott a kezével és kimondhatatlan ijedtséggel kiáltotta: „Apám, egy krokodilus megfogott.“ A szörnyű állat a vízből éhesen és dühösen kiugorva, megragadta a szegény gyermeket. Az apa gyorsan a vízbe ugrott, de amikor a fejszével az állat feje felé csapott, az hirtelen elfordult, megegyeszer felhangzott az ijedt kiáltás „Apám, apám, gyorsan!“ — majd eltűnt a krokodilus martalékával a vízben és véres hab borította a víz színét. Az apa és a segítségül hívott emberek átkutatták a vizet, de a gyermeket nem találták meg többé.

Ismeritek-e a bűnt, gyermekeim? Az még a krokodilusnál is rettenetesebb és veszedelmesebb. Úgy-e nem szeretnétek a martalékává lenni? Kérjétek az Úr Jézust, Ő hatalmasabb a bűnnél és megment.

Abdu a missziói házban.

Götte, misszionárius-néni Assuanból (Egyiptom), egy kis mohammedán fiúról ír. A kis fiút azelőtt a „könyörtületes szolgájának“ hívták, de most kérte, hogy ezentúl „Krisztus szolgájának“ nevezzék.

Együtt ültünk délután, írja a misszionárius-néni, — a kertünkben, kis székeinken egy kerek asztal körül — Abdu, így hívják a kis fiút, kimosta harisnyáit és felhalmozta maga előtt az asztalon. Meg akartam tanítani harisnyát javítani, hogy ezentúl maga tarthassa rendben a holmiját De, óh jaj, hogy nézett ki az ő harisnyaállománya! Az egyiknek olyan kicsi volt a feje, hogy egy nyolc éves gyereknek lett volna alkalmas, a többi pedig csupa rongy volt. A stoppolófa keresztülbukott a nagy lyukakon. Megsajnáltuk Abdut és összeadtunk a számára 4 pár harisnyát. Nagy volt Abdu boldogsága. Most azután megkezdődött a foltozás. „Ne lássak többé ilyen nagy lyukat a harisnyádon“ — mondtam neki. Mire ő szomorúan azt felelte, hogy sohasem mutatta meg neki senki sem, hogy hogyan kell harisnyát foltozni és így nőttek meg ilyen nagyra a lyukak.

Közben azután beszélt az életéről, szavaiból kilátszott az Isten ígéje utáni vágyódás. Nem messze tőlünk ült a kis Wadia, egy 6 éves nubiai fiú és hangosan olvasott egy bibliai történetet, amit meg kellett tanulnia. Abdu hallgatta és egyszer csak megszólalt: „A vágyaim netovábbja az, hogy egyszer én is olvashassam az Evangéliumot. Ha egyszer majd úgy tudok olvasni, mint Wadia, akkor nagyon boldog leszek.“ — Egyszer Enderlín misszionárius bácsi vetített képes előadásra készült és a képeket próbaképen a falra vetítette. Abdu a kertből nézte és minden újabb képnél megkérdezte, hogy mi az? Amikor a tékozló fiú képe következett és látszott a képen, amint az apa a lerongyolódott fia elé megy

és magához öleli, izgatottan kérdezte: „Az apa visszafogadta a fiát? Igazán visszafogadta?“ — Karácsonykor is nagy figyelemmel nézte a karácsonyi történet képeit és hallgatta Enderlín bácsi magyarázatát. Ő is kapott ajándékot, egy kis varrókosarat teljes felszereléssel. Nagy boldogan vonult a kincseivel kis szobájába — „a szerencse velem van“ mondta ragyogó arccal.

Mi itt a missziói házban mindnyájan azért imádkozunk, hogy Abdu az Úr Jézus előtt megnyissa a szívét és átadja Néki. Imádkoztatok ti is ezért kis barátaink!

Találós kérdések.

1. Ki segítette vinni az Úr Jézus keresztjét?
  2. Mi volt a régi neve: Izraelnek, Péternek és Máténak?
  3. Hogy hívták Jákob legkisebb fiát?
  4. Hol állt meg a Noé bárkája?
-

A levelező-néni póstája.

Kedves Gyermek!

Már-már úgy látszott, mintha egyetlen levelet sem kapnék. Arra gondoltam: az én kedves kis levelezőim bizonyosan azért hallgatnak oly nagyon, mert nem tudják megfejtetni az első rejtvényt. — Tévedtem is, nem is. Vasárnap ugyanis megérkezett a kedves, vastag szentgotthardi levél, hélfőn követte a többi, elég hosszú sorban. Nagyon örültem a kiskőrösieknek. Oly régen vártalak már benneteket kedves Gyermek! Szeretettel üdvözölöm a reformátuskovácsközi első kis fecskét is!

Abban tehát tévedtem, hogy nem fogtok írni. Abban azonban igazam volt, hogy az első rejtvényt nem tudjátok megfejtetni (csak 2-3 tudta). Nem csodálkozom rajta, mert ismeretlen név volt. Megtaláljátok Bibliátokban Józsué könyve 7. részében.

Szeretettel üdvözlök mindenkit.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Márc. 1. Zsolt. 16. Az Istenben vetett hitnek, bizalomnak, boldog örvendezésnek kifejezése ez a zsoltár. Kifejezi első sorban a zsoltárirónak, Dávidnak lelki állapotát, de mint prófécia kifejezi a földre testben eljövendő Úr Jézusnak lelki állapotját is, akire különösképen vonatkozik a 10. vers. De kifejezheti a te lelkiállapotodat is, kedves olvasóm, ha hit által egyesültél Megváltóddal s valósággá vált életedben az, ami a 2., 3., 7., 8., 9. versben van megírva.

I. Móz. 5: 21—6: 3.

Márc. 2. I. Kor. 1: 18—31. Krisztus keresztre két csoportra választja szét az emberiséget mindenütt, ahol csak az igehirdetés által megjelenik. Azoknak a csoportjára, akik számára boldonság és botránkozás a keresztsz, az azoknak a csoportjára, akik Istennek bölcsességét és erejét látják benne. S a választás nem az ember értelmétől vagy bölcsességétől függ hanem csakis szívének állapotjától, vagyis attól, hogy kész-e elismerni a maga érdemtelenségét, tehetetlenségét, s elismerni, hogy szüksége van arra a bölcsességre, igazságra, szentségre és váltságra, melyet egyedül csak Krisztusban találhat meg.

I. Móz. 6: 5—22.

Márc. 3. I. Korinthus. 2. Érzéki ember, vagyis újjá nem született ember, akár milyen okos és tanult is, soha meg nem értheti, fel nem foghatja azokat a dolgokat, melyeket Istennek Lelke az újjászületett embernek kijelent. S e kijelentés Krisztus által történik. Őbenne van az isteni bölcsességnek és ismeretnek minden kincese elrejtve. (Kol. 2: 3.) Pál apostol azért tudta olyan nagy erővel és nagy eredményel hirdetni az evangéliumot, mert, dacára, hogy rendkívül eszes és művelt ember volt, nem a maga bölcsességéből merített, nem a maga ékesszólására támaszkodott, hanem bőven merített a Krisztus bölcsességéből és erejéből, melyeket a Szent-Lélek föltárt előtte. Ma is csak ilyen igehirdetés lehet hathatós. Imádkozzunk ilyen igehirdetőkért!

I. Móz. 7.

Márc. 4. I. Kor. 3: 1—15. Csak egy fundamentumra lehet építeni és ez a Jézus Krisztus. Aki bármi másra akarja felépíteni akár földi boldogsága, akár menyeyei üdvössége épületét, az ingatag talajra épít, s épületét a legelső szél romba döntheti. De a biztos talajra is különböző anyagból lehet építeni. Vannak, akik miután ingyen kegyelemből megnyerték a biztos fundamentumot, sajnálják megadni az árt a becses építőanyagért; nem adnak oda mindent, egész szívüket, egész életüket. Az

ilyenek, bár maguk el nem vesznek, életük gyömcstelen marad, munkájuk, melyről külön azt hitték, hogy avval Isten országát építik, nem állja ki az itélet tüzet. Aki maradandót akar építeni, annak teljesen meg kell magát tagadnia, elfoglalnia helyét a kereszten, hogy éljen többé ne ő. hanem éljen benne a Krisztus. Ki hajlandó erre?

I. Móz. 8: 1—12.

Márc. 5. I. Kor. 3: 16—23. Van-e feleségebb, boldogítóbb, de egyúttal felelőségteljesebb tudat annál, hogy a mi gyarló, halandó testünk temploma lehet a szentes Istennek? Nem kell-e teljes odaadással azon lennünk, hogy ez a templom igazán és egészen tisztá legyen? Ki végezhetné el ezt a megtisztító munkát más, mint Krisztus az Ő Szent Lelke által. Engedjük át magunkat ennek a megtisztító munkának s ne vonjuk ki alóla testünk templomának egyetlen zúgát sem.

I. Móz. 8: 13—22.

Márc. 6. I. Kor. 4. Pál apostol teljes mértékben megpróbálta mindazt a szenvedést, amelyeken át kell mennie annak, akire az Úr különösen nagy feladatot bíz az Ő országának terjesztésében. Míg egyrészt teljes tudatában van a maga elhivatottságának és munkája értékének (15. v.) másrészt kész a legkisebb, a legutolsó lenni, minden terhet, minden meggyaláztatást ő maga szenvedni, hogy azok, akiket Isten reá bízott tanulhassanak az ő példáján. Dicsőséget emberektől nem vár, tudja, hogy ama nagy napon, mikor minden szív tiltka megjelentetik, elnyeri az Úrtól a dicséretet.

Jer. 26: 1—15.

Márc. 7. Luk. 11: 14—28. Sátán sohasem fogja belőlünk a gonoszt kiűzni, azt csak az Úr Jézus cselekedheti meg. De Ő, ha kiűzi belőlünk a bűnt, nem akarja üresen hagyni a lelkünket, hanem bevonul oda Ő sajátmaga. Azért veszedelmes, ha az ember nem újjászületés által, hanem a maga erejéből akar bűnétől szabadulni, mert akkor, míg egyik bűnt kiűzi, másoknak, sőt a Szentírás szerint, még más hétnek csinál helyet a szívében. Csak ahol Jézus lesz Úrrá a lelken, ott van teljes szabadulás és új élet.

Ef. 5: 1—9; Luk. 9: 51—56; I. Pét. 1: 13—16.

Márc. 8. Zsolt. 18: 1—7; 31—36. Az Úr tőlünk is kérde, mint egykor Pétertől: „Szeretsz-e engemet?” Tudunk-e teljes szívből úgy szólni, mint Péter, vagy mint itt a zsoltáriró? „Szeretlek Uram!”? A zsoltáriró alig talál szavakat, hogy kifejezhesse, mi minden az ő számára az Úr (3. v.),

hogy mi mindenkől szabadította ki (5., 6.) s hogy mi mindenre tette őt képessé és alkalmassá. (33—36.v.) Hát neked miféle tapasztalataid vannak már az Úrról? Ha még nincs semmiféle, vagy csak nagyon kevés, úgy próbáld meg azt, amit a zsolttáró a 7. versben ajánl.

I. Móz. 9: 8—17.

Márc. 9. I. Kor. 6: 1—11. Hívő keresztyén testvérek között sohasem volna szabad olyan ellentéteknek lenni, amelyeket egymás között, Isten színe előtt, vagy idősebb, tapasztaltabb testvérek segítségével el ne tudnának igazítani. Hívő keresztyéneknek egymás ellen hitetlen ítélőbírótság előtt panaszkodni, egymást bevádolni, ez, mint láthatjuk ellenkezik az Isten Igéjével. Mennyi igazságtalan bántalmazást túrt és szenvedett az Úr Jézus Krisztus mi értünk, s mi meg sokszor jelentéktelen bántalmat vagy kárt sem tudnánk elszedvni egymástól? Ha egyik hajlandó a békülésre, akkor a másik is hajlandó lesz. Igyekeztek kiki az első lenni ebben!

I. Móz. 11: 1—9.

Márc. 10. I. Kor. 8. Van sok olyan dolog, amely az erőteljesebb keresztyénnek talán nem ártana, de szeretetből gyengébb testvére iránt tartózkodik tőle. Ez a szabály pl. a kék-kereszt munkában. Van akinek nem ártana egy pohár, és nem vinné ki sértelbe, de hogy példát mutasson olyanoknak, akiket meg akar menteni az iszákosság bűnéből, nem iszik soha egy csepp bort sem. Ilyenformán inti Pál apostol az akkori keresztyéneket is, akik már erősek voltak a hitben, s tudták, hogy a bálványoknak áldozott hús csak olyan, mint más hús, és lelki kár nélkül meg lehet enni, hogy mégsem egyenek ilyent, mert vannak gyengébbek, akik félnek, hogy az ilyen hús megevésével megfertőztetik magukat. Ne csábítsák tehát az ilyeneket, hogy lelkiismeretük ellen cselekedjenek. A szeretet nem a maga hasznát keresi, hanem a másét.

I. Móz. 12: 1—9.

Márc. 11. I. Kor. 9: 1—14. Pál apostol sok félreismertetésnek, meggyanusítottásnak volt kitéve. Voltak, akik önzéssel, haszonleséssel, kapzsisággal vádolták, pedig ő, még mikor legjobban benne állt is a lelki munkában, akkor is saját kezeivel munkálkodott, hogy mindennapi kenyerét megkeresse. (Csel. 18: 3; Csel. 20: 33, 34; II. Thess. 3: 8.) Pedig Isten országában tulajdonképen az a törvény, hogy akik lelkiüket vetnek, azokat ellássák testiekkel azok, akiknek szolgálnak, s hogy akik az evangeliumot hirdetik, azok ebből meg is éljenek. (11., 14. v.) Nem feledkeznek-e meg ma is sokszor erről a törvényről a keresztyének?

I. Móz. 13.

Márc. 12. I. Kor. 9: 15—27. Nagy külföldön van ebben, hogy valaki azért alkalmazkodik-e az emberekhez, hogy a maga dolgát megkönnyítse, vagy pedig azért, hogy azoknak használjon. Az Úr nem vesz ki bennünket, hívő keresztyéneket a világból, nem küld kolostorba, benne hagy a világban, az emberek közt, de nem azért, hogy a bűn, a világiasság, a hitelenség igáját húzzuk velük együtt, hanem hogy a velők való érintkezésben megkeressük azokat a szálakat, amelyeknél fogva őket az Úrhoz vonhatjuk. Ezt tanuljuk meg Pál apostoltól.

I. Móz. 14: 1—3; 10—20.

Márc. 13. I. Kor. 10: 1—13. A keresztyén életében a legnagyobb veszedelmek egyike, ha elbizakodik. „Aki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék.” Mi magunkban, míg e testben járunk, mindvégig gyengék maradunk, mindvégig ki vagyunk téve a kísértésnek, s elbukhatunk, mint az izraeliták a pusztában. Csak ha folyvást Krisztustól függünk, ha percről-percre Ő benne maradunk elrejtőzve, ha szüntelenül az Ő megoltalmazó véreinek ereje alatt élünk, akkor állhatunk meg is. De akkor aztán alázatosak is maradunk, s egyedül az Úrnak adjuk a dicsőséget.

És. 52: 7—10.

Márc. 14. Ján. 6: 1—15. Jézusnak ez a csodatétele megtaníthat bennünket arra, hogy minden testi és lelki szükségünkben bizalommal fordulhatunk Őhozzá, mert Ő elég gazdag arra, hogy mindenkit megelégtessen. Az Ő gazdagsága soha el nem fogy, mindenkinek jut belőle, s még marad is. S arra is figyelmeztet bennünket a példázatban előforduló gyermek s annak öt árpakenyere és két hala, hogy akármilyen kevés is az, amit mi Jézusnak adhatunk, akár anyagi javakban, akár munkaerőben, vagy tehetségben, ha igazán átadjuk neki, Ő azt megáldja és megsokasítja.

Róm. 5: 1—11; Ján. 6: 47—57; II. Kor. 7: 4—10.

Márc. 15. Zsolt. 19. Két hatalmas tényezőről beszél itt a zsolttáró, amelyek által megismerhetjük Isten jóságát, bölcsességét és hatalmát. Egyik a természet, amelyben minden Isten dicsőségét hirdeti, a kicsiny fűszállót kezdve a hatalmas csillagtáborig. A másik pedig Istennek törvénye, vagyis szent igéje, amelyben kijelenti magát az emberi lélek előtt. Felfedeztük-e már mi Isten igéjének mindazokat a feleséges tulajdonságait, amelyekről a 8—11. versek szólnak? Ha még nem, úgy annak bizonyára az az oka, hogy nem vetettük magunkat alázatosan és engedelmesen alá az Isten igéjének, nem alkalmaztuk azt magunkra úgy, mint a zsolttáró. (12., 13.)

I. Móz. 15.

Vargha Gyuláné.